

ENGELN OM JE HEEN



# ENGELN

## OM JE HEEN

Joke Slagmolen

© 2015 Joke Slagmolen/ Uitgeverij U2pi

Titel: Engelen om je heen

Auteur: Joke Slagmolen

Website auteur: [www.engelenomjeheen.nl](http://www.engelenomjeheen.nl)

Logoontwerp op cover: Michelle en Roel van Ontwerpmijnwebwinkel.nl

Foto auteur: Laura de Haan

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: [www.jouwboek.nl](http://www.jouwboek.nl)

ISBN: 978-90-8759-533-3

NUR: 720

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

## *Inhoudsopgave*

|                          |                       |     |
|--------------------------|-----------------------|-----|
| Hoofdstuk 1              | Mijn pad              | 7   |
| Hoofdstuk 2              | Hooggevoeligheid      | 34  |
| Hoofdstuk 3              | De engelen            | 43  |
| Hoofdstuk 4              | Engelmens             | 69  |
| Hoofdstuk 5              | Lichtkinderen         | 85  |
| Hoofdstuk 6              | Engelen van de zee    | 123 |
| Hoofdstuk 7              | De dieren             | 126 |
| Hoofdstuk 8              | De dood is geen einde | 133 |
| Hoofdstuk 9              | Terug naar het licht  | 154 |
| Hoofdstuk 10             | Mooie verhalen        | 161 |
| Basisoefeningen          |                       | 183 |
| Verklarende woordenlijst |                       | 186 |
| Dankbetuiging            |                       | 190 |



## *Mijn pad*

Circa twintig jaar geleden werd er door mijn begeleiders aangegeven dat ik mijn ervaring moest gaan opschrijven om zo in de toekomst een boek te kunnen maken. Ik begreep echt niet waar ze het over hadden; een boek? Ik, die zo dyslectisch ben en toen nog zo onzeker was, een boek schrijven? Nee, dat kon ik mij toen niet voorstellen. Nu na al die jaren is het dus een feit, ik schrijf een boek. Ik zie zelfs wat zij voor ogen hadden met dit plan. Duidelijkheid in deze materie, geschreven door een vrouw die zo heerlijk aards is. Geen zweverig gedoe met lange jurken en glazen bollen om de toekomst te voorspellen. Juist een vrouw waarvan men niet zou denken dat ze zo verbonden is met de engelen en meer.

Ik heb mij suf gepiekerd hoe te beginnen. Ik heb een aantal mensen gevraagd wat zij zouden willen lezen over mijn ervaringen. Hier is iedereen zeer stellig in: hoe jouw pad is gegaan, je ontwikkeling en hoe het zo gekomen is dat je contact hebt met engelen, lichtmeesters, overleden mensen en al je ervaringen en.....alles dus! Terwijl ik schrijf komen de herinneringen boven aan mijn jeugd en het meisje dat ik toen was. Onzeker en heel, heel gevoelig. In die tijd was er over 'gevoelig zijn' helemaal niets bekend. Het spirituele ontwaken was nog zo ver weg. Later begreep ik dat het vooral iets was waar bijna niemand over sprak en dat er wel degelijk bijeenkomsten waren. Er was een landelijke vereniging, maar daar hadden ik noch mijn ouders in mijn jonge jaren van gehoord. Mijn ouders, het consultatiebureau, de school... niemand had enig idee wat hooggevoeligheid was. Ik voelde mij anders. Dit is zo'n sterk gevoel geweest en dit is het nog steeds. Anders dan de anderen uit mijn gezin en familie. Ik kon mij niet identificeren met iemand uit de familie. Uiterlijk wel maar innerlijk niet; ik begreep er niets van. Een meisje dat knokte tegen haar eenzaamheid, het diepe verdriet, tegen haar verlangen en onzekerheden en tegen haar lichaam. Het strookte niet met het beeld dat ik zelf had. Het beeld van het meisje dat altijd alleen op haar kamer zat, starend voor het raam naar de nachtelijke sterrenhemel. Dit beeld staat op mijn netvlies gebrand. Ik kan nu nog de pijn en het verdriet voelen, die deze eenzaamheid en verlangen met zich mee brengen. Heimwee, maar waarnaar? Ik ben niet gelovig opgevoed, maar ben altijd al

met God bezig geweest; mijn handjes gevouwen en toen al hulp vragend. In gebed vertelde ik alles wat me dwars zat. Zo zat ik op mijn kamer in mijn eigen wereld, met mijn eigen geheim dat God bestond voor mij. De sterrenhemel; uren kon ik ernaar staren. Ik zocht iets in deze magische hemel, maar wat? Niet wetende dat dit het zoeken was naar de engelen en lichtmeesters, de lichtrijken en alles wat ik al waarnam zonder mij er bewust van te zijn. Een meisje dat te serieus was en al van alles voelde en ook dingen wist, maar dat altijd werd afgewezen met ‘natuurlijk jij weer’. Ik was een meisje vol vertrouwen in alles en iedereen. Daardoor ben ik zo vaak enorm teleurgesteld in mijn leven door mensen die de waarheid niet spreken of eerlijk handelen. Ik kon en kan er nog altijd zo ontdaan van zijn.

Vaak hoorde ik heel zachtjes mijn naam roepen maar niemand die ik zag als ik om mij heen keek. Als ik vroeg of anderen dit ook hoorde, werd er amper gereageerd en dus nam ik aan dat dit heel normaal was. Een zachte stem, zo herinner ik het mij nu, heel af en toe hoorde ik de stem, vaak op een moment wanneer ik het zelf moeilijk had. De stem toverde altijd weer een glimlach op mijn gezicht. Innig dankbaar ben ik dat dit me gegeven is. Het is fijn om de engelen om me heen te voelen op de moeilijke momenten in mijn leven. Ik heb vaak gedacht dat ik geadopteerd was. Ik was er stellig van overtuigd dat ik niet bij dit gezin hoorde. Het kon niet, ik voelde me zo anders. Ik dacht anders over dingen en achteraf voelde ik zo extreem veel dat ik toen niet kon verklaren.

Een doorsnee gezin met een hardwerkende vader, om zo zijn gezin alles te kunnen geven wat ze wilde. Mijn vader had twee banen waardoor hij de man werd die zondags het vlees sneed. Mijn moeder zorgde voor de kinderen en het huishouden. Ik had een oudere broer en een jonger zusje. Ik was de middelste wat een aparte positie geeft in de hiërarchie, hoor je bij de oudste of hoor je bij de jongste? De hooggevoeligheid maakte dat ik mij zo anders voelde. Mijn grootste valkuil en hiermee een belangrijke les in mijn leven is dat ik zo graag ergens bij wil horen. Een strijd die ik met mijzelf ben aangegaan en vele, vele teleurstellingen heeft opgeleverd. Totdat ik de les eindelijk begreep en durfde los te laten. Iedere keer weer heb ik iets of iemand in mijn leven los gelaten. Het weten dat het echt nodig is alles los te laten was er al lang, maar het doen! Dit is bepalend geweest hoe mijn pad is verlopen.

Terug naar het meisje dat zo eenzaam was en niet wist wat ze op aarde komt doen met een enorme heimwee naar iets dat zij niet kan benoemen. Dit meisje was te serieus en kende veel angsten de grootste, om voor zichzelf op te komen. Een meisje dat het liefste alleen op haar kamer was. In haar eigen wereld waar ze zich veilig voelde. In welke vorm van relatie ook ik was vooral een pleaser en deed alles voor de ander, terwijl ik er weinig tot niets voor terug kreeg. Dit waren vaak enorme teleurstellingen. School vond ik moeilijk. Ik kon best mee komen tot het moment dat er iets van mij verwacht werd. Dan sloeg ik dicht en kreeg ik vaak een complete black-out. Zolang ze me mijn gang lieten gaan was het goed en eigenlijk is dit altijd zo gebleven. De klok in de klas kreeg de meeste aandacht; de minuten kropen voorbij. Ik kon mijn aandacht er niet bij houden en werd snel afgeleid door mijn eigen droomwereld. Ik was al jong met de zin van het leven bezig; waarom leef ik, wat is de zin? Wat doe ik hier en wat doe ik er toe? Het gaf me een onverklaarbaar leeg gevoel.

Op jonge leeftijd was ik er ook stellig van overtuigd dat de seizoenen van het jaar gingen verschuiven. Dat de animatie serie *De Jetsons*, de serie waar ik als kind graag naar keek, echt onze toekomst zou worden. Dat we in een soort kliksysteem zouden gaan rijden en ons in kleine voertuigen door de lucht zouden gaan verplaatsen. De helikopter is hier een voorloper van. Dat auto's op water of zonne-energie zouden gaan rijden. Dat schoollessen thuis gevolgd gaan worden via een beeldscherm. En dat we ons veel meer op onszelf gaan richten en niet meer verweven in bindende relaties maar veel meer in verbinding via de ziel. Ik zag toen al dat we veel meer in onze eigen ruimte zouden gaan blijven. Het leek er toen op alsof we alleen in dit leven zijn, en dit gaat ook gebeuren maar niet in eenzaamheid maar in een diepe verbinding. En natuurlijk zullen we elkaar opzoeken, maar in een totaal andere vorm. We zien hier al de voorbode van in de lounge ruimtes, zelfs het internet café is al een voorbode dat we op een andere manier de verbinding gaan zoeken. We zoeken elkaar vanuit de zielsconnectie. En hierbij is fysiek aanwezig zijn echt niet nodig.

Niemand die mij serieus nam als ik hier over sprak. Ik kan het ze ook niet kwalijk nemen; de tijd was toen zo anders. Van het paranormale had ik nog nooit gehoord, laat staan dat er over gesproken werd. Tot grote ergernis van de mensen om mij heen bleef ik naar hen staren als we in de bus zaten. Ik had toen niet in de gaten dat de beelden die ik kreeg als ik naar iemand keek een impressie van zijn of haar leven waren. Ik stapte als het ware in het

leven van die ander en zag beelden van de woon- en werkomgeving, wat hij of zij ging eten of had gegeten. Ik kon mijn aandacht niet weghalen en ik bleef naar de persoon kijken zonder deze echt aan te kijken. Mijn ouders stootten mij aan en keken me doordringend aan met een blik van 'houd eens op!' Maar ik kon het gevoel niet negeren.

Ik was al te volwassen voor mijn leeftijd, maar werd ineens heel erg volwassen doordat mijn ouders uit elkaar gingen. Mijn zusje en ik werden bij mijn vader achtergelaten. Ineens moest ik voor het huishouden en mijn zusje zorgen. Ik was veertien jaar en als er een hel zou bestaan dan heb ik daar 5 jaar in geleefd. Angst heb ik toen tot op mijn diepste cel gevoeld. De belangrijkste persoon in mijn leven, mijn moeder, liet me in de steek. Ook de rest van mijn familie zag ik niet meer. Kinderrechter of iemand van het rechtssysteem. Niemand vroeg of het wel goed ging met mijn zusje en mij, en of we ons veilig voelden. Mijn geloof in God was weg. Ik was teleurgesteld; hoe kon Hij mij dit aandoen? God kon me toen niet meer het gevoel van geloof, bescherming en vertrouwen geven. In die tijd hoorde ik mijn naam vaak roepen zonder te beseffen wie mij riep. Het interesseerde me niet eens meer. Wat een afwijzing en eenzaamheid, wat een pijn en verdriet heb ik toen gekend, onbeschrijfelijk hoe die jaren zijn geweest en mij gevormd hebben tot wie ik nu ben.

Juist in die jaren werd ik mij bewust van mijn (voor)gevoelens en hoopte ik vurig dat ik het niet goed voelde. Helaas, want het waren nare voor gevoelens, ze klopten altijd weer en brachten mij daardoor geen positieve ervaringen. Op vrijdagmiddag begon het nare gevoel en als iedereen op school elkaar een fijn weekend wenste, wenste ik vurig dat het heel snel weer maandag werd. Mijn weekenden werden nare ervaringen die ik geen kind toewens. En zoals het vaak gaat kom je iemand tegen waar je verliefd op wordt en de relatie je uitweg uit de ellende wordt. Ik was inmiddels 17 jaar. De man waar ik verliefd op was, heeft mij weggehaald uit het gezin, maar ik viel van de ene ellende in de andere. Tot ik na een paar jaar mijn huidige man leerde kennen. Pas toen kwam er weer rust in mijn leven; althans, dat dacht ik.

De zware jaren hadden behoorlijke littekens achtergelaten. Ik bleef me verzetten tegen God en de magische sterrenhemel. De stem bleef ik horen maar ik gaf er geen gehoor meer aan. Depressies gingen mijn leven beheersen. Praatgroepen, maatschappelijk werk; het hielp allemaal niet. Ik vond de verhalen van een ander vele malen erger dan wat ik had mee

gemaakt. Ik nam mezelf niet serieus. Niemand had immers ooit laten blijken dat de situatie waar ik in zat zeer ernstig was. Mijn familie en zelfs de huisarts die wist hoe naar de situatie was, hebben me laten zitten waar ik zat, bij een vader die totaal de weg kwijt was. Als kind weet je dan niet beter dan dat je in een normale situatie opgroeit. Hoe kon ik dan geloven dat het absoluut niet normaal was?

Mijn eerste kennismaking met spiritualiteit was het lezen van een boek en het contact met een medium. Zij nam mij mee naar een paranormale avond in een buurtcentrum. Ik maakte die avond kennis met psychometrie en een ander medium gaf boodschappen door aan de hand van meegebrachte voorwerpen of foto's. Ik vond het allemaal heel bijzonder en had natuurlijk totaal geen idee wat ik zelf ooit nog ging doen. Terwijl ik in de zaal zat, zag ik allemaal gezichten verschijnen op de muur. Zodra ik beter keek verdwenen deze gezichten weer. Toen zag ik opeens ogen, overal ogen, waar ik ook keek. Ik begreep er niets van, maar vond het wel interessant. Toen ik voor de eerste keer mee ging naar een paranormale beurs dacht ik bij binnenkomst dat ik zou gaan flauwvallen. De grond onder mijn voeten voelde ik niet meer en mijn hoofd tolde. Gedurende de dag zakte dit gevoel niet, ik bleef me vreemd voelen op de beurs. Ook hier was er niemand die uitleg gaf waarom ik me zo raar voelde als ik dit vroeg. Ik ging met iemand mee naar een spiritueel centrum. Er werd een bloemen seance gehouden waarbij iedere deelnemer werd verzocht een bloem mee te nemen. Deze bloem moest wel een paar dagen in je huis staan. Aan de hand van de bloem deed een medium helderziende waarnemingen. Toen mijn witte bloem werd gepakt, ging mijn hart als een razende tekeer. Het medium, een man, liep heen en weer en zuchtte een paar keer diep. *'Wat een verdriet, wat een verdriet'*, zei hij, en toen vroeg hij van wie de bloem was. Ik stak mijn hand op en de man zei nogmaals, terwijl hij ernstig naar me keek: *'Wat een diep verdriet. U heeft al heel veel meegemaakt en u moet nog veel verwerken.'* Hij streek met zijn hand langs de bloem en zei: *'U heeft dit alles meegemaakt om andere mensen beter te begrijpen, begrijpt u dit?'* Ik begreep er werkelijk niets van, maar durfde dit niet te zeggen dus knikte ik, ja dat begrijp ik. Verdriet, veel meegemaakt, ik begreep niet waar hij het over had en dat ik dit meemaakte om andere mensen te begrijpen....? Het zijn overweldigende eerste indrukken geweest waar ik toen niets van begreep.

Inmiddels was ik moeder geworden van een zoon, te vroeg geboren en zo welkom in ons leven. De mooie roze wolk werd overschaduwd door

depressies, die steeds heftiger tot uiting kwamen. Hyperventilatie, paniek-aanvallen, ik voelde het leven uit mijn lichaam stromen en ik durfde niet meer naar buiten. Ik kreeg zelfs suïcidale gevoelens. Medicijnen wilde ik niet, iets in me gaf me het gevoel hier niet aan te beginnen. Het was zwaar, heel zwaar. Bij aandringen van de arts ben toch ik aan de antidepressiva begonnen, waar ik na twee dagen meteen weer mee ben gestopt. De medicijnen verdoofden me en dit is een gevoel waar ik niet tegen kan. Bij morfine ga ik spontaan mijn lichaam uit en zelfs bij een paracetamol heb ik dagen het gevoel dat ik een kater hebt. Met hulp van mijn man, mijn begeleiders, de engelen en de beste psycholoog die ik maar bedenken kan, ging ik door al het verdriet, afwijzing en eenzaamheid van alle voorgaande zware jaren. Ik ben me in deze fase bewust geworden van al mijn angsten en onzekerheden en dat was enorm. Mijn grootste angst was de angst om te leven en om alleen te zijn. Achteraf is dit nu zo goed te begrijpen gezien de extreme gevoeligheid waarmee ik naar aarde ben gekomen. Ik voelde, zag en wist zo veel wat anderen niet ervoeren. Dit, en alle trauma's en het verwerken van ervaringen uit dit en vorige levens, maakte me angstig.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat er iets is gebeurd toen ik heel jong was, nog voor mijn derde jaar. Ik kon er niet achter komen wat die ervaring was, tot ik in de verwerking kwam van alle trauma's van mijn tienerjaren. Ik kreeg beelden van wat zich af had gespeeld voor mijn derde jaar. Tot in detail zag ik hoe ik door een kennis van mijn ouders aan de hand werd meegenomen naar buiten om zo gezegd te gaan wandelen....en wat zich afspeelde.

Tijdens de jaren van verwerking ontdekte ik de paranormale wereld. Nu weet ik dat dit natuurlijk niet voor niets was. Rond mijn 27ste ontmoette ik op een beurs een vrouw die vertelde dat ze geleide meditatie gaf. *'Is dit niet iets voor jou?'*, vroeg ze. *'Het zal je zeker helpen je bewustzijn te vergroten.'* Het beeld dat ik van mediteren had, in lotushouding stilzitten, bleek totaal niet te kloppen. Wat was het heerlijk om meegenomen te worden in een gesproken beeldend verhaal, een voorstelling van wat door de engelen en lichtmeesters werd doorgegeven. Later kon ik meer mijn eigen intuïtie haar gang laten gaan. Tijdens de stille momenten in de meditaties ging het verhaal in mijn hoofd vanzelf verder in beelden, kleuren en inzichten. Deze geleide meditaties hebben ervoor gezorgd dat ik bewust werd van mijzelf en de energieën én, heel belangrijk, hoe ik ermee om moest gaan. De eerste maanden zag ik niets, maar de ervaringen van de andere

cursisten gaven zoveel inzichten en opheldering van wat ik zelf in mijn leven voelde. Leren ontspannen was voor mij als eerste het belangrijkste. Ik ging langzaam begrijpen dat het niet gek was dat ik me anders voelde en heimwee had, dat ik dingen wist en dat ik beroerd werd als ik een gebouw met veel mensen binnenliep. Ik leerde dat de filmpjes die ik zag net voor het inslapen waarnemingen waren van dingen die nog gingen gebeuren en dat het dus niet zo gek was dat, als ik bijvoorbeeld iets zag op tv zag, het gevoel had dat ik het al wist. Mijn onzekerheid had dus alles te maken met mijn overgevoeligheid en de heftigheid waarmee sommige dingen bij mij binnen kwamen.

Na een paar maanden meditatie ging ik kleuren zien, geweldig wat een ervaring! Het begon met de kleur groen die ik zag tijdens een meditatie. Later werd paars daar aan toegevoegd, en zo verschenen er steeds meer kleuren. Langzaam begon ik bewust te worden van mijzelf en de energieën. Doordat ik met mediteren door ging en de dingen die mij hierin werden aangereikt, ontwikkelde ik mijn zintuigen steeds sterker. Hierdoor leerde ik te onderscheiden in wat ik zag, hoorde en voelde. De begeleiding, de uitleg en de ervaringen, hebben me zo enorm geholpen bij mijn ontwikkeling en verwerkingen. De vele inzichten waren niet altijd even makkelijk, maar zo waardevol in het bewust worden van mij zelf, het contact met mijn begeleiders en het leren omgaan met energieën.

## *Omi*

Mijn eerste begeleidster waar ik bewust contact mee kreeg, was een overgrootoma. Ik heb haar in dit leven niet gekend, zij is vlak na mijn geboorte overleden. Tijdens de meditaties werd ik mij bewust van haar aanwezigheid en doordat ik op een gegeven moment haar stem hoorde, wist ik gelijk wie al mijn hele leven mijn naam riep. Later realiseerde ik me dat het niet alleen haar stem was, maar ook de roep van de engelen. Ik kreeg in een meditatie een beeld van haar alsof ik naar een foto keek. Een klein nietig oud vrouwtje die wat krom stond en gekleed was in een donkere jurk. Ik was er van overtuigd dat ik dit beeld zelf verzong, totdat ik een foto van haar zag en schrok van de gelijkenis met het beeld dat ik zag. Ik kreeg meer beelden en gedachten in mijn hoofd, alsof ik naar foto's keek. Zo zijn mijn eerste bewuste helderziende ervaringen ontstaan. Ik heb niet gelijk alles als waar aangenomen, maar heel vaak getwijfeld of ik dit alles

niet zelf verzon. Ik hoorde Omi's stem in mijn hoofd alsof er woorden en zinnen in mijn hoofd voorbij kwamen. Het leren onderscheiden wat van mezelf was en wat ik van mijn begeleidster door kreeg was een tamelijk moeilijk maar mooi proces. Omi heeft mij geholpen in mijn moeilijke jaren van verwerking en de eerste jaren van mijn ontwikkeling. Ze heeft me gestuurd en begeleid. Het beste contact had ik als ik auto reed op lange stukken snelweg, zonder afleiding. Het metaal van de auto gaf de bescherming tegen andere energieën. Zo veel vragen heb ik haar gesteld. Ik wilde zo veel weten; over de processen waar ik in zat, over mijn twijfels en mijn angsten, over mijn eenzaamheid, mijn onzekerheid en de hunkering naar vriendschappen. Hoewel ze me vaak advies gaf op een vraag waar het antwoord een ja of een nee op kon zijn, heeft ze nooit gezegd dat ik iets wel of niet moest doen. Dit zullen onze begeleiders nooit zeggen; we hebben een eigen wil en leven op de planeet van de vrije wil. We hebben zelf altijd een keuze, dus zullen ze nooit tegen onze wil in gaan. Het advies wat Omi mij gaf op de vragen die ik haar stelde nam ik niet altijd zomaar aan. Vaak wonnen mijn rationele denkhoofd en mijn ego het van mijn vertrouwen. Wat een strijd hebben we als aards mens hiermee. Vertrouwen! Het sleutelwoord in alles. Gevolg van mijn twijfel betekende dat ik nog wel eens met mijn snufferd op de grond terechtkwam. Geduldig gaf ze me advies, en hoe teleurgesteld ik soms ook was, in mijn gevoel wist ik maar al te goed dat ze gelijk had. Omi was heel direct, en vertelde me altijd precies waar het op stond. Ik ben haar zo dankbaar voor haar begeleiding.

Na een aantal jaren zei ze mij op een dag dat ik een andere begeleider zou krijgen. Omi kon mij niet verder begeleiden op mijn pad. Ik vond het heel zwaar dat Omi weg ging, net op het moment dat ik haar steun enorm kon gebruiken. Ik had een baan waar ik na twintig jaar geen energie meer uit haalde. Ik kon de motivatie, uitdaging niet meer vinden. Iedere morgen pepte ik mijzelf op om er weer een mooie dag van te maken, maar bij aankomst op mijn werkplek zakte dit gelijk weer weg. Vaak riep ik Omi dan om te vragen wat ik moest doen. *'Niet weg gaan, het is beter te blijven. Zie het als een leerschool, je zal er later profijt van hebben.'* Maar wat en hoe gaf ze niet aan. *'Heb vertrouwen'*, zei ze dan. Ik begreep het toen ze mij uitlegde dat haar taak er op zat. Ik was toe aan een andere energie die meer paste bij mijn afstemming. Ik moest me verder ontwikkelen en daar kon zij mij niet meer bij helpen. Ze gaf aan er te zijn als ik haar nodig had. Tot op de dag van vandaag is zij er voor me.

## *Een nieuwe begeleider*

Ik kreeg een mannelijke begeleider die beter op mij was afgestemd waardoor ik verder kon gaan in mijn groei.

Omi stelde hem aan mij voor, daar stond hij naast haar. Zij zo nietig en klein, hij zo groot met zijn mooie grijze, bijna witte haar en een prachtig, krachtig maar sereen gelaat met daarin de mooiste en helderste blauwe ogen die ik ooit heb gezien. Een man waar je je als vrouw veilig, geliefd en vertrouwd bij voelt.

Johannes, zijn heldere, blauwe ogen stralen zoveel onvoorwaardelijke liefde uit! De Goddelijke liefde, puur, zuiver en zo helder en mooi! Direct na de komst van Johannes in mijn leven werden mijn waarnemingen ook anders; helder, zuiverder als op een hogere energie afgestemd.

Hij heeft mij geholpen met inzichten in vorige levens, die later aan de orde komen. Zo zwaar en heftig, maar het verklaarde zo veel in mijn huidige leven. Mijn grootste ervaring waarvoor ik naar aarde ben gekomen is om een leven alleen te leven in vertrouwen met mezelf en verbonden met de engelen en de lichtrijken. Ik heb heel veel los moeten laten in dit leven. Veel komt uit vorige levens, zaken die ik toen niet kon oplossen en waarvan ik als ziel heb gezegd dat in dit leven te willen doen. In dit leven wil ik alles oplossen, ik wil alles ervaren. Johannes heeft me geleerd om weer vertrouwen te krijgen in onvoorwaardelijke liefde.

We stemmen af op een energie gelijk aan de energieën om ons heen. Hier geldt de wet van synchronisatie: dat waar je op afgestemd bent, zal naar je toe komen.

Zijn liefde, het voelde zo intens dat het bijna niet te hanteren was. Hoe vaak heb ik Johannes bijna gesmeekt: *‘Waar vind ik deze liefde op aarde?’* *‘De liefde verbonden vanuit de ziel met alle andere zielen is vele malen intenser dan de liefde die men op aarde kent’*, was telkens weer zijn antwoord. *‘Jullie zijn dit op aarde weer aan het ontdekken, maar dan is het zaak om eerst de liefde in jezelf te ontdekken.’* Het is niet te vergelijken met de liefde die we op aarde kennen.

## *Merlijn*

Na een aantal jaren verscheen Merlijn om het stokje over te nemen van Johannes. Als een tovenaars, zo verscheen hij in meditatie. Johannes bleef op de achtergrond aanwezig maar nam geen leiding meer. Ook hij was klaar met zijn taak. Merlijn kwam in mijn leven om mij voor te bereiden op het hogere werk. Stap voor stap werd ik onderwezen in de energieën van de lichtmeesters. Ik leerde wie zij zijn en wat zij doen voor ons op aarde. Ik leerde over het proces van karma, oorzaak en gevolg. Ik leerde dat we nergens een oordeel over kunnen hebben gezien ons pad van karma dat we lopen. We weten niet wat we zelf ooit in vorige levens hebben gedaan en waarom we dat hebben gedaan. We kennen het doel waarom wij op aarde zijn en wat we hier komen doen niet. Ik leerde dat velen aspirant lichtmeesters zijn, die alles moeten uitwerken en moeten ervaren om uiteindelijk eenheid te creëren.

We verhuisden naar een andere stad en in dit huis zag ik telkens een donkere man in de deur opening staan. Ik stuurde hem weg maar hij bleef terug komen net zolang tot ik besepte dat dit Saint Germain was, mijn volgende begeleider.

## *Saint Germain*

Twee jaar lang heb ik hem weggestuurd als ik hem zag staan in de deuropening van mijn kamer. We waren net verhuisd en de man met zijn donkere haar en baard in de deuropening moest vast een overleden ziel van een vorige bewoner zijn. Ik nam verder geen notie van deze verschijning en stuurde hem steeds weer weg. Hij verdween om vervolgens de volgende dag of een aantal dagen later weer terug te komen. Net zolang tot ik in een meditatie door had dat hij Saint Germain was. Saint Germain leidde mij naar een inzicht waardoor er een grote blokkade uit een vorig leven vrij kwam. Na dit inzicht is er een enorme verandering in gang gezet. De weg werd vrijgemaakt voor de komst van de Engelen. Met de komst van de lichtmeester Saint Germain is mijn ontwikkeling in een snel tempo veranderd. Met Saint Germain groeide ik naar de engelen- en lichtmeester energieën. Mijn waarnemingen breidden zich uit en ik werd steeds gevoeliger. Het horen en zien werd uitgebreid met weten, ruiken en

proeven. Het vertrouwen in mijn gevoel nam toe. De komst van de engelen en de lichtmeesters heeft mijn leven enorm verrijkt. De keerzijde was dat ik in het aardse leven steeds eenzamer werd. Ik wilde zo graag gezien en gehoord worden, ik wilde er zo graag toe doen met vriendinnen en een rijk sociaal leven hebben. Ik kon en kan nog altijd geen directe aansluiting vinden en deze strijd heb ik inmiddels opgegeven.

Eindelijk volgens de engelen en lichtmeesters. Leven op aarde verbonden met de engelen en lichtmeesters, overgave aan wie ik werkelijk ben maar daar was ik toen nog lang niet.....ik heb nog vele malen mijn eigenwijze neus gestoten. Saint Germain heeft mij in drie maanden 13 levens bijna letterlijk laten ervaren. Het hoe en waarom en wat ik in dit leven hiervan kon leren, werden bij elk leven duidelijker. Dit was een enorm zwaar proces waarbij ik mij gelukkig bewust was van de hulp van Saint Germain. Ik had het niet gered als ik niet beter had geweten.

### *Karma en inzicht in een vorig leven*

De engelen hebben me geholpen bij het onderwerp karma; voor mij persoonlijk een heel belangrijk onderdeel van mijn opdracht op aarde. Karma, oorzaak en gevolg, de ziel wil alles ervaren om zo heelheid te bereiken. Dit houdt in dat we de mooie, maar zeker ook de minder mooie dingen moeten ervaren. Ook ik heb karma als een lastig en bijna niet te bevatten onderwerp gezien. Wanneer we de pijn van loslaten niet kunnen ervaren, hoe kunnen we dan het *houden van* ervaren? Omdat *houden van* juist ook loslaten is. Door mijn pad van bewust wording en de inzichten ben ik mijn eigen waarheid gaan ontdekken en ik kan nu zeggen; ik heb het zelf ervaren, het is mijn waarheid en ik weet voor mijzelf hoe het is. Alles wat er om je heen gebeurt, ook in je eigen leven, heeft veelal te maken met oorzaak en gevolg.

Ik denk terug aan het prachtige paleis in Ismir in Arabië. Ik krijg deze beelden als ik om inzicht vraag waar de diepe liefde voor Johannes, mijn begeleider, vandaan komt. Als ik mijn ogen sluit, zie ik mezelf lopen door een grote hal. Het valt me op dat er zoveel rust heerst en de hal zo licht is, met aan de linkerkant van de hal een witte trap naar boven. Ik voel dat ik deze trap op moet en als ik boven kom, sta ik gelijk voor een deur. Ik doe de deur open en ben verrast door de intense liefde en rust die ik voel in deze

ruimte. Ik ben in een kinderkamer en weet direct dat dit mijn kinderkamer is. Een grote kamer met een mooie grote half ronde nis waar banken met uitzicht over zee gemaakt zijn zodat je je kan nestelen in de vele mooie kussens. Ik neem plaats op een bank, voel de prachtige satijnen kussens en kijk rond in de kamer. Het mooiste van het mooiste is aanwezig in deze met aarde tinten ingerichte kamer. Je kan de liefde bijna voelen, en dit raakt mij enorm. De stof van mijn kleertjes is van kashmir, satijn en het zuiverste linnen en katoen. Ik loop door de kamer en ga met mijn handen over de stoffen, voel letterlijk de zachtheid en de verfijndheid van de stoffen. Ik houd een klein roze vestje tegen mijn wang, zo zacht. Ik ruik zelfs de heerlijke geur van lavendel en rozen wanneer ik dit vestje tegen mijn neus druk. Ik snuif het nogmaals heel diep op alsof ik deze geur nooit meer wil vergeten. De poppen zijn zo fijntjes, allen met de mooiste kleertjes aan. Er is er eentje die eruit springt, een lappen pop, de eenvoudigste van allemaal. Ik zie dat dit mijn lievelingspop is geweest omdat deze pop het meest versleten is. De pop staat tegen de achterspijlen van mijn bed.

Als ik weer op kijk zie ik uit het raam een berg. Ik weet heel stellig dat ik daar begraven lig, boven op die berg. Ik zie een graf, mijn graf beladen met zo veel verdriet dat ik het voel in mijn lichaam. Ik hoor de zee op de achtergrond en ik zie buiten mijn kameel staan. Zijn ogen zijn dezelfde als de ogen van Kaïn, onze trouwe lobbies in mijn huidige leven. Zijn lieve trouwe ogen stellen me altijd gerust alsof ze zeggen *ik waak over je*. Ik zie het beeld van de kameel die de zee in loopt, omdat ik als driejarige de zee in ben gelopen en hij wilde voorkomen dat ik te diep zou gaan. Ik verdrink in het diepe water samen met de kameel, ik voel dat ik stik. Het water stroomt mijn lichaam in en ik kan geen adem meer halen. Ik voel de paniek, maar kan niet meer naar boven komen. Ik hoor later het gillen van mijn vader als hij mijn levenloze lijfje uit het water haalt. Hij valt op zijn knieën met mij in zijn armen. Hij huilt hartverscheurend terwijl hij mijn natte lichaam in zijn armen houdt. Ik zie een gesluierte vrouw aan komen rennen, ze gilt en valt naast mijn vader in het zand en samen huilen ze hartverscheurend. Ik zie dat ik als ziel naast hen sta. Omringd door heel veel licht probeer ik ze te laten weten dat ik er ben. Ik ben op dat moment niet bewust van het feit dat ik niet meer leef. Ik schud aan zijn arm. *'Ik ben er nog, papa, ik ben er nog'*, roep ik, *'niet huilen'* en ik voel dat ik in paniek raak.

Dan voel ik dat iemand mij weghaalt van die plek. Verdrietig en boos ben ik, ik hoor een zachte liefdevolle stem en als ik op kijk zie ik een paar prachtige,

zachte helderblauwe ogen. Een engel vertelt mij wat er is gebeurd. *‘Je bent verdronken je bent nu uit je lichaam. Je bent weer de ziel en het licht waar je nu op kan richten.’* De engel slaat haar vleugels om mij heen en wijst mij naar boven te kijken. Ik kijk en zie een stralend licht uit de hemel komen. Hier word ik heel rustig van. Ik voel de rust en een zachte energie en ik word omringd door zo veel liefde. Dit kan ik niet weerstaan, het is zo intens. De engel zegt zachtjes tegen me dat het goed is. *‘Word je bewust van wie je werkelijk bent, je ziel, je licht.’* Toch is het moeilijk het beeld te zien van de intens verdrietige ouders, mijn eigen lichaam en dat van het dier in de zee. Niemand bekommert zich om het dier. Als ik in paniek raak hierover zegt de engel: *‘Sssttt laat maar los, het dier is ook verlost van zijn lichaam, kijk maar naast je.’* Ik kijk naar links en daar staat mijn lieve kameel, nu niet in zijn aardse lichaam maar als een stralend licht. Ik voel me blij en opgelucht. De engel heeft een stralende blauwe kleur, een donkerblauw gewaad met goud en ze heeft lang blond krullend haar. Haar gezicht is zo sereen en stralend en haar vleugels lijken van verfijnd goudstof. Ze begeleidt ons samen naar een poort van licht. *‘Als je er klaar voor bent, ga dan samen met de kameel de poort door’,* zegt ze. *‘Je wordt opgevangen, vertrouw er maar op dat het goed is waar je naar toe gaat.’* Samen worden we door een zuil van licht gezogen, het is zo liefdevol en subtiel. We gaan de tunnel van licht door. Het gaat heel snel alsof er een trekkende kracht is die ons er door heen leidt. Als we uit de tunnel komen worden we opgevangen door heel veel engelen. Ik zie ineens een grootmoeder, we omhelzen elkaar. Dan zie ik een grootvader, ook hem omhels ik. Als ik om mij heen kijk, zie ik nog meer bekenden. Ik voel me direct thuis. Mijn grootouders vertellen me waar ik ben; thuis in het licht. Langzaam begint mijn bewustzijn zich aan te passen en zich te herinneren waar en wie ik ben. Ik voel me krachtiger worden en voel dat ik niet meer het kind ben maar een stralende ziel die weer thuis is in het licht. De kameel wordt meegenomen naar de andere dieren. Later komen jullie elkaar weer tegen, zegt mijn oma. En dat klopt. In mijn huidige leven is hij terug gekomen als herdershond. Jaren geleden terwijl we in het bos liepen keek hij mij aan met zijn prachtige bruine ogen en in een flits kreeg ik een beeld van een kameel. Later, na alle inzichten, besef ik dat we elkaar uit dit vorig leven kennen. Dit maakt de band tussen ons nog intenser en specialer.

Mijn vader in dat leven in Arabië was Johannes en hij is een van mijn begeleiders in mijn huidige leven. Nu begrijp ik waarom ik die intense liefde voel bij hem. Al deze beelden en inzichten komen als ik vraag waar